

Sag T-91/05

Sinara Handel GmbH
mod
Rådet for Den Europæiske Union og
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Processuelle stridsspørgsmål — formalitetsindsigelse — erstatningssøgsmål — tabt fortjeneste — anmodning om godtgørelse af antidumpingtold — manglende kompetence«

Rettens kendelse (Tredje Afdeling) af 5. februar 2007 II - 248

Sammendrag af kendelse

1. *Erstatningssøgsmål — genstand — erstatningskrav mod Fællesskabet i henhold til artikel 288, stk. 2, EF — Domstolens enekompetence — prøvelse af søgsmålets karakter [Art. 234, stk. 1, litra b), EF, art. 235 EF og art. 288, stk. 2, EF; Rådets forordning nr. 2913/92, art. 243-246]*

2. *Retspleje — stævning — formkrav*

[Art. 288 EF; Domstolens statut, art. 19 og art. 46, stk. 1; Rettens procesreglement, art. 44, stk. 1, litra c)]

1. Artikel 235 EF, sammenholdt med artikel 288 EF, giver Domstolen enekompetence til at tilkende erstatning for tab, der forvoldes af fællesskabsinstitutionerne, hvorimod de nationale retsinstanser er enekompetente for så vidt angår spørgsmål vedrørende tilbagebetaling af beløb, som et nationalt organ har opkrævet på grundlag af fællesskabsregler, som senere er kendt ugyldige.

tence, hvilket bekræftes af bestemmelserne i artikel 243-246 i forordning nr. 2913/92 om indførelse af en EFToldkodeks, og at disse i forbindelse med sagens afgørelse skal anvende den præjudicielle procedure i artikel 234 EF, såfremt der er tvivl om gyldigheden af fællesskabslovgivningen.

Når der i henhold til førnævnte bestemmelser er anlagt erstatningssøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser, kan disse retsinstanser ikke undlade at undersøge sagens egentlige genstand alene med den begrundelse, at fællesskabsinstitutionerne angiveligt har begået en fejl, der giver ret til erstatning.

Selv om det påståede tabs størrelse ikke nøjagtigt svarer til størrelsen af de betalte afgifter, idet det sagsøgende selskab ved opgørelsen af beløbet har taget hensyn til den tillægsskat, som selskabet skulle have betalt af sit overskud, hvis selskabet ikke var blevet pålagt nævnte afgifter, følger det påståede tab umiddelbart, nødvendigvis og udelukkende af betalingen af nævnte antidumpingtold.

Dette fører til at fastslå, at et søgsmål, der, uanset om det er anlagt med henblik på at opnå erstatning for tabt fortjeneste, skal anses for en anmodning om tilbagebetaling af den antidumpingtold, som et selskab har betalt i henhold til en påstået ugyldig fællesskabsforordning, ikke henhører under Fællesskabernes retsinstansers kompetence, men under de nationale domstoles kompe-

(jf. præmis 47-53, 60 og 79)

2. Det er af retssikkerheds- og retsplejehensyn en forudsætning for, at en sag kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, eventuelt kortfattet, men dog på en sammenhængende og forståelig måde, fremgår af selve stævningen. En stævning med påstand om erstatning af skade, der er forårsaget af en fællesskabsinstitution, skal indeholde de oplysninger, som bl.a. gør det muligt at klarlægge den skade, som sagsøgeren påstår at have lidt, og nærmere bestemt skadens karakter og størrelse. Det vil kun i særlige tilfælde forekomme, at det ikke forlanges, at sagsøgeren i stævningen angiver skadens nøjagtige omfang og et beløb for den krævede erstatning, idet sagsøgeren skal påvise eller i det mindste i stævningen påberåbe sig, at der foreligger et særligt tilfælde.

Den omstændighed, at Fællesskabernes retsinstanser ved mellemdom kan tage stilling til princippet om, at Fællesskabet kan ifalde ansvar, og samtidig udskyde den nøjagtige fastsættelse af erstatningen til en efterfølgende afgørelse, kan på ingen måde fritage en sagsøger fra at

overholde de formelle mindstekrav til stævningen, som er indeholdt i artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement. Det følger heraf, at en sagsøger, som anmoder Retten om at træffe en sådan mellemdom, er forpligtet til at tilvejebringe de oplysninger, som er nødvendige for at klarlægge den adfærd, som Fællesskabet bebrejdes, tabets karakter og art og årsagsforbindelsen mellem adfærden og det lidte tab, og skal angive grundene til, at der skal gøres undtagelse fra kravet om, at stævningen skal indeholde en opgørelse over det påståede tab.

Under alle omstændigheder tilkommer det ikke Retten på et teoretisk og abstrakt grundlag at træffe afgørelse om, hvilken beregningsmetode der er egnet til at fastsætte et selskabs tab i form af tabt fortjeneste. Det tilkommer det berørte selskab på tilstrækkelig klar vis at angive de forskellige aspekter, der er forbundet hermed.

(jf. præmis 108-111 og 119-121)